

Capitolul 5

Tronul și Mielul înjunghiat

Corelația dintre capitolele 4, 5 și 6

În capitolul anterior a fost prezentat tronul măreț și puternic al Celui veșnic, semnul puterii suverane a lui Dumnezeu asupra universului întreg. Toate persoanele și obiectele sunt grupate în jurul tronului, corespunzător pozițiilor lor diferite. Gândul principal al capitolului este, că Dumnezeu, ca Suveran neîngrădit, guvernează asupra întregii creații, potrivit cu natura Sa și pe baza unei dreptăți veșnice. Capitolul 4 nu este o parte a Cuvântului divin care să trezească în mod deosebit simpatiile sufletului nostru; este mai degrabă o viziune, care ne încătușează în natura noastră de creaturi. Această viziune rămâne să existe, scena nu se schimbă, și gloria nu este în niciun chip tulburată, atunci când în capitolul 5 ne sunt prezentate adevăruri suplimentare.

Între capitolele 4, 5 și 6 există o corelație strânsă. Prima serie de judecăți este descrisă în capitolul 6. Cel care acționează în acest caz este Mielul, în timp ce tronul, așa cum am văzut în capitolul 4, este punctul de pornire al acestor judecăți. Aici în capitolul 5 avem deci continuarea viziunii, pe care vizionarul a privit-o deja, dar cu două particularități suplimentare și bătătoare la ochi. Acestea sunt cartea pecetluită cu șapte peceti și »Mielul ca înjunghiat«. În acest capitol sunt asociate maiestatea leului și blândețea Mielului; ele sunt unite în El, Singurul care este vrednic să poarte această glorie dublă. În felul acesta suntem pregătiți pentru tema propriu-zisă a întregii cărți, *judecățile*.

Acest sublim capitol 5 este împărțit în patru părți. Fiecare parte începe cu cuvintele »și am văzut« (versetele 1, 2, 6 și 11). Pe scurt, acestea sunt temele: în prima parte cartea, în a doua parte provocarea, în partea a treia cântarea cea nouă spre lauda Mielului și în partea a patra adorarea.

Cartea pecetluită cu șapte peceti

1. »Și am văzut în mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron o carte, scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceti.« Această carte, sau acest sul de carte este – ca toate celelalte cărți, care vor fi amintite mai târziu – un simbol. Cartea vieții (capitolul 3,5; 13,8; 17,8; 20,12,15) este o listă cu *nume*, cărțile faptelor (capitolul 20,12) sunt însemnările divine cu privire la toate *faptele* oamenilor. Cartea, pe care o vede vizionarul aici, conține *revelarea deplină a tuturor planurilor și hotărârilor lui Dumnezeu cu privire la lume*. Conține derularea evenimentelor viitoare și ne arată pașii succesivi care sunt necesari să aibă loc înainte ca ca să vină momentul când »împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său« (capitolul 11,15). Dumnezeu vrea și El va introduce din nou pe Întâiul Său născut în lume, însoțit de adorarea din partea îngerilor (Evrei 1,6), și această carte pecetluită cu șapte peceti dezvăluie cum va avea loc aceasta. Conținutul cărții cuprinde perioada de la deschiderea primei pecete (capitolul 6,1) și până la sfârșitul domniei de o mie de ani și prin aceasta până la începutul stării veșnice (capitolul 11,18). Cartea era *pe* mâna dreaptă a Celui veșnic – așa este traducerea textuală. Această poziție a cărții era în deplină concordanță cu chemarea pe care o face îngerul (versetul 2) și însemna în sine o provocare a universului, să aducă pe cineva, care era vrednic să se apropie de locul onoarei copleșitoare (Psalmul 110,1; Efeseni 1,20) și să ia cartea.

Cartea era »scrisă pe dinăuntru și pe din afară« și prin aceasta se constată, că toată hotărârea lui Dumnezeu cu privire la această lume este cuprinsă în cartea aceasta și că nu vor mai fi alte descoperiri ale planului lui Dumnezeu. Deci cartea aceasta era complet scrisă și încheiată (compară cu Ezechiel 2,10). Ea era și »*pecetluită cu șapte peceti*«. Fiecare pecete încuia o anumită parte a cărții, de aceea conținuturile sunt prezentate succesiv, în ordinea în care pecetele erau deschise. Dar înainte de deschiderea pecetilor de către Miel, întreg conținutul cărții a rămas

total ascuns față de oameni și față de îngeri. Cele șapte peceti (sau sigilii) exprimă desăvârșirea cu care au rămas încuiate în Sine Însuși hotărârile ascunse ale lui Dumnezeu, până când ele au fost deschise de Miel. Profetul Daniel a fost somat să pecetluiască cuvintele și cartea până la vremea sfârșitului (Daniel 12,4), în timp ce vizionarului de pe insula Patmos i s-a spus exact opusul: »Să nu pecetluiești cuvintele prorociei din cartea aceasta. Căci vremea este aproape.« (capitolul 22,10). Revelația de demult trebuia pecetluită, cea de mai târziu, nu. Chiar și Daniel, care prin multele și vastele revelații și viziuni, care i-au fost date, era mult mai distins decât contemporanii lui, a trebuit să recunoască: »Eu am auzit, dar n-am înțeles« (Daniel 12,8-9). Acum însă, când am ajuns la *sfârșitul timpului*, nu însă sfârșitul însuși, nu mai este nimic ascuns. Cartea profetică este complet deschisă. Cartea pecetluită cu șapte peceti este deschisă pentru noi, cu destăinuirea deplină și exactă a viitorului. Profeția, care odinioară era o taină, acum nu mai este o taină.

Provocarea prin înger

2.-3. »Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?” Și nimeni în cer, nici pe pământ, nici sub pământ nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.» Atenția tuturor ființelor din univers, dotate cu minte și intuiție morală, trebuie să fie îndreptată spre cartea situată în palma deschisă a Aceluia, care ședea pe tron. Îngerii sunt »tari în putere« (Psalmul 103,20), dar puterea lor este exercitată numai în ascultare imediată de voința Creatorului. Fiecare din miriadele de îngeri rămâne în dependență permanentă de Acela, a cărui voie o fac cu plăcere. Toți îngerii sunt puternici, și totuși există între ei diferite ranguri și ordine. Sunt îngeri, care au primit un loc deosebit în rândul îngerilor, așa cum este Gabriel, Michael și alții¹. Vocea puternică a unui »înger al puterii Sale« (2 Tesaloniceni 1,7) străpunge până la cele mai îndepărtate margini ale universului și cercetează *cerul*, locul locuinței lui Dumnezeu și al oștirilor cerești, *pământul*, locul locuinței oamenilor, și *ținuturile subpământene*, locul celor care s-au despărțit și probabil și locul altor ființe dotate cu minte. Aceste trei expresii semnifică împreună întreg ținutul universului. Glasul acestui înger ajunge în orice loc și la orice ființă.

2. »Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?« O destoinicie morală, care să accepte această provocare a îngerului, nu se găsea niciunde. În universul întreg, în cele trei domenii ale creației (Filipeni 2,10), nu s-a găsit nici unul măcar, care ar fi fost îndreptățit, să reveleze planurile lui Dumnezeu și să le împlinească. Deschiderea cărții și ruperea sigiliilor sunt privite ca activități diferite. Ordinea naturală ar fi fost, mai întâi să se rupă pecetele, ca să se poată deschide cartea. Provocarea îngerului se îndreaptă însă aici în primul rând la deschiderea cărții, ca să reveleze conținutul ei, după aceea la ruperea pecetilor, ca să exercite cele revelate, cu care se începe în capitolul 6. Importanța morală a acestei acțiuni determină succesiunea. Provocarea a rămas un timp fără răspuns. Această misiune cerea o mărime morală și aptitudini doveditoare, care nu s-a găsit la niciuna din ființele create.

Vrednicia Mielului

4.-5. »Și eu plângeam mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea, nici să se uite în ea. Și unul din bătrâni îmi zice „Nu plânge! Iată, Leul care este din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a învins ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.»« Măhnirea vizionarului este scoasă în evidență prin folosirea pronumelui personal *eu*, cu

---

¹ În Iuda 9 Michael este numit arhanghel; Scriptura nu numește în niciun loc arhangheli la plural. Unii sub-împart ceata îngerilor, referindu-se la Efeseni 1,21 și Coloseni 1,16, în următoarele ordine sau clase: tronuri, domnii, căpetenii (căpetenie: Daniel 10,13,20,21), stăpâniri, puteri. – Din domeniul supranaturalului intervin (în mod normal) în diferite feluri slujitorii invizibili ai voinței divine influențând, conducând, stăpânind în evenimentele care au loc între oameni.

care în limba greacă se arată o accentuare a afirmației: »Și eu plângeam mult». Ioan este văzut aici ca reprezentantul acelor care cu privire la »timpul sfârșitului« sau »ultimele zile« au simțăminte corespunzătoare. Când el a văzut sulul scris pecetluit pe mâna deschisă a Aceluia care sta pe tron, sufletul lui a fost profund mișcat, pentru că în toată creația lui Dumnezeu nu s-a găsit nimeni vrednic, să dezvelească conținutul acestei cărți și să-l ducă la îndeplinire. Lacrimile lui Ioan au fost deja caracterizate ca „slăbiciune a creaturii”, dar chiar dacă plânsul este uneori expresia slăbiciunii, el este totuși și expresia unui simțământ drept, potrivit lui Dumnezeu. S-a mai spus de asemenea: „Apocalipsa nu a fost scrisă fără lacrimi, și ea nu poate fi înțeleasă fără vărsare de lacrimi.” Dar cartea trebuia deschisă. Și iată – alături de adorarea în forma ei cea mai înaltă – caracteristica deosebită a bătrânilor (reprezentantul celor mântuiți) încununați și glorificați este cunoașterea intimă a gândurilor lui Dumnezeu, unul din acești bătrâni este cel care mângâie pe vizionarul care plângea, îndreptându-i privirea spre Unul, care în orice privință era potrivit și îndreptățit să desfășoare planurile lui Dumnezeu și să le îndeplinească până la un sfârșit triumfător. Cine este Acest Unul? Este Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David. Ce a făcut El? El a învins – prin moartea Sa pe cruce a învins orice putere spirituală a răutății, întreaga putere a dușmanului. Prin aceasta El are dreptul incontestabil, atât prin Sine Însuși cât și pe baza a ceea ce a făcut El, să pășească la dreapta Celui veșnic, să ia cartea și să împlinească planurile lui Dumnezeu.

Cuvintele »**Leul, care este din seminția lui Iuda**« amintesc de cuvintele din Geneza 49,9. Patriarhul Iacov, aflat pe moarte, abia a putut să-și dea seama, atât cât îi era de clară privirea spirituală spre viitor, că profeția lui minunată (Geneza 49,8-10) se referea la venirea viitoare a lui Mesia, după aproximativ 4000 de ani, care cu o putere irezistibilă, maiestate și suveranitate va asigura binecuvântarea lui Israel și a întregului pământ. În puterea Lui, comparată cu a unui leu, El va nimici orice putere adversă și totodată pe dărâmurile ei va instaura domnia Sa asupra lumii întregi. În El sunt unite vrednicia și puterea. Găsim aici însă un alt titlu al Domnului, El este »**rădăcina lui David**«. De ce este numit David, și nu Moise sau Avraam? David este reprezentantul *împărăției*, Moise este reprezentantul *Legii*, Avraam este purtătorul *făgăduințelor*. Aceste două capitole (Apocalipsa 4 și 5) au ca temă principală drepturile și gloriile împărătești ale lui Hristos. Se vorbește des de tronuri și cununi, și acestea sunt cu adevărat semnificative pentru această parte din Apocalipsa. Deoarece este vorba de instaurarea Regalității și a Împărăției, amintirea lui David este potrivită. Hristos este rădăcina și sămânța lui David (capitolul 22,16), în primul rând Dumnezeu, apoi Om. El este rădăcina și lăstarul lui David (Isaia 11,1,10).

Apariția Mielului ca înjunghiat

6.-7. »Și am văzut în mijlocul tronului și al celor patru făpturi vii și în mijlocul bătrânilor, un Miel stând ca înjunghiat, având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul: și a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron.« Vizionarul a plâns mult. Însă bătrânii, căpeteniile preoției cerești, cunoșteau gândurile lui Dumnezeu și au putut să le facă cunoscut vizionarului. Ceea ce era în întuneric pentru Ioan, pentru ei era luminos și clar; ceea ce îl îngrijora pe vizionar, împlineau ei cu bucurie. Unul din bătrâni a îndreptat privirea vizionarului, care plângea, spre El, Cel care pe lângă maiestatea Sa și puterea Sa invincibilă, posedă și drepturi personale și drepturi pe care Și le-a câștigat, care Îi dădeau dreptul să descopere și să împlinească planurile lui Dumnezeu. Când însă Ioan s-a uitat, el a văzut un Miel² în loc de un leu, aparent un tablou al slăbiciunii în loc de maiestate.

---

² Cuvântul Miel apare de 29 de ori în Apocalipsa. Cuvântul grecesc folosit permanent aici *arnion* descrie un animal mic, înseamnă deci mai de grabă Mielușel (ca în Ioan 21,15), în contrast cu cuvântul *amnos*, care se folosește în Ioan 1,29 și 1,36. Cuvântul leu se folosește în Apocalipsa o singură dată pentru Domnul Isus.

În mijlocul scenei cerești stătea un Miel ca înjunghiat. Cicatricile, pe care ucenicii le-au văzut odinioară la Cel Înviat (Ioan 20,20,25,27), putea Ioan să le identifice la Cel glorificat. Aducerea aminte de Golgota rămâne păstrată pentru totdeauna în cer. Noi nu avem nici un fel de greutate pentru faptul că semnele de neșters ale crucii se vor vedea și pe trupul glorificat al Domnului nostru preaslăvit. Ioan Botezătorul a fost primul care a arătat spre Domnul Isus, când umbla pe pământ, că El este Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1,29,36). Apostolul Ioan Îl vedea acum în cer în același caracter. Dar cum s-a schimbat poziția Lui! Acolo rănit și bătut (Isaia 53), aici punctul central al puterii și slavei cerești. Și cu toate acestea El poartă și aici pe trupul Său urmele și cicatricile crucii.

Faptul că Mielul stătea în mijlocul tronului și al bătrânilor, reprezintă primul pas pe drumul primirii moștenirii Sale. El stătea gata, să primească puterea Lui mare și să-Și înceapă domnia; așa L-a văzut Ioan. În prezent El șade încă împreună cu Tatăl Său pe tronul Tatălui (Apocalipsa 3,21) și la dreapta lui Dumnezeu (Psalmul 110,1). Dar vizionarul a văzut că șederea Lui răbdătoare s-a terminat. Mielul Se sculase de pe tron și de pe locul de la dreapta și stătea, fiind gata de a acționa. Starea în picioare arată starea de pregătire pentru a acționa, în timp ce șederea este o stare de liniște.

6. »Având șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul.« Numărul șapte, care vorbește despre desăvârșire, apare aici de trei ori. Prin coarne și ochi se exprimă simbolic puterea și priceperea și prin cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise pe tot pământul se exprimă caracterul complet al administrației prin Duhul Sfânt în guvernarea Sa. Toate acestea sunt așadar *desăvârșite*, și toate stau în legătură cu guvernarea pe pământ. Mielul ca înjunghiat, deci în caracterul Său de Mântuitor, stătea gata să preia aceasta.

După aceea a venit Mielul și a luat cartea de pe mâna dreaptă a Celui ce ședea pe tron. Ce slăvi și ce drepturi sunt unite în Preaiubitul lui Dumnezeu! Maiestatea și puterea leului și blândețea și spiritul de sacrificiu al Mielului unite cu înțelegerea și puterea desăvârșită – toate acestea sunt foarte clar și precis prezentate în Persoana minunată, pe care vizionarul a avut dreptul S-o vadă. Dar cu ce cuvinte accentuat de simple se relatează evenimentul sublim! Deschiderea cărții de pe mâna Celui veșnic, pecetluită cu șapte peceti, reprezintă un eveniment cu o însemnătate așa de mare, că efectul lui este întrecut numai de cruce. Este un eveniment care include în sine glorificarea lui Dumnezeu și binecuvântarea creației și are interesul cel mai mare pentru toate creaturile (versetul 11-14). »A venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui care ședea pe tron.« Aici nu este nevoie nici de pensula artistului și nici de pana istoricului. Simplitatea relatării nemeșteșugite este desăvârșită, divină. „Simplu și maiestuos, fără cuvinte pompoase și fără ornamente”, așa scrie Moses Stuart despre aceasta. „Ce liniștit și ce sublim”, spune F. W. Grant. Noi suntem deplin de acord cu aceste mărturii.

Făpturile vii și bătrânii și cântarea nouă

8-10. »Și, când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au prosternat înaintea Mielului, având fiecare o harfă și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților. Și ei cântă o cântare nouă: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți peste pământ!”« În capitolul anterior este Cel veșnic în mărimea și statornicia Ființei Sale precum și în relația Sa cu întreaga creație ca Domnul ei, Creatorul și Susținătorul ei, care dă naștere la adorare adâncă în făpturile vii și în bătrâni. Îngerii nu sunt numiți ca participanți la această adorare. Dar Mielul este aici punctul central al adorării în cer, și corespunzător întreaga creație, până în adâncimile ei, se pune în mișcare. Aici sunt caracteristici suplimentare care mișcă inima, motive suplimentare de adorare, pe care nu le găsim atunci când Cel veșnic stă ca atare înaintea privirii noastre. Mielul înjunghiat pune

înaintea inimilor noastre pe Martirul sfânt, care a fost expus pe pământ la toate batjocurile și la toate nelegiuirile, care a fost lepădat și răstignit și cu toate acestea nu a spus niciun cuvânt de reproș, și nici nu s-a folosit de puterea Sa în favoarea Sa – cu excepția puterii pasive de a îndura. Dar aici totul este schimbat în chip minunat. Odinioară Mielul a stat în mijlocul cetei batjocoritorilor (Matei 27,27-31), tăcând, blând și fără să se împotrivească; singuratic în sfințenia Sa, în demnitate liniștită, a suportat până la extrem tratamentul josnic, crud și disprețuitor din partea oamenilor barbari din jurul Lui, care L-au dezbrăcat și L-au îmbrăcat cu o manta de purpură, L-au încununat cu o cunună de spini și L-au rănit, I-au pus o trestie în mână și batjocorind și-au plecat genunchii înaintea Lui, I-au acoperit fața cu scuipatul lor dezgustător, au lovit cu trestia pe capul Lui neprotejat și au dat frâu liber naturii lor degenerate prin tot felul de maltratări și ocări. Mut și răbdător El stătea în chinurile Sale în mijlocul lor. Aici același Miel, care poartă pe trupul Său semnele suferințelor Sale, este văzut ca subiectul adorării în cer și nici o voce nu tace, nimeni nu poate rămâne mut, atunci când înaintează Mielul înjunghiat.

Făpturile vii se unesc aici cu bătrânii în prosternare smerită înaintea Mielului. Cât de potrivit este momentul și prilejul pentru aceasta! »Când a luat cartea« - acel moment minunat, la care conduc toate căile lui Dumnezeu, după care suspină creația, după care dorește Israel și pe care sfinții îl doresc și îl imploră în rugăciune, a sosit acum. Prima acțiune în acest moment este predarea frânelor guvernării în mâinile Mielului înjunghiat. Evenimente minunate, care acum sunt încă în viitor, au fost arătate vizionarul în viziunea sa. Împărăția de o mie de ani, pe care El o va governa după exercitarea judecăților, are un caracter intermediar. Hristos va domni împreună cu sfinții Săi cerești – prezentați aici prin bătrâni -, și împreună cu El vor domni și alți răscumpărați, care mai întâi vor trebui să treacă prin moartea de martir și după aceea să fie înviați.

Bătrânii aveau **harfe și potire de aur**. Făpturile vii aparțin executorilor guvernării divine, și deoarece această guvernare va fi predată lui Hristos, Mielul înjunghiat, ele recunosc cu plăcere dreptul și revendicările Lui asupra domniei universale. Făpturile vii și bătrânii adoră în capitolul 4 pe Cel veșnic, și tot așa adoră în capitolul 5 pe Miel. Ce dovedește aceasta altceva decât că Fiul este la fel cu Cel veșnic, da, că El în gloria de nepătruns a Persoanei Sale este Cel veșnic (Ioan 12,41 – Isaia 6), că El, Fiul, este Dumnezeu și ca Dumnezeu are dreptul la omagiu din partea ființelor create, fără a mai vorbi de gloriile Lui suplimentare, pe care Și le-a obținut prin întruparea Sa și prin lucrarea de ispășire, pe care a făcut-o.

În legătură cu cântarea de laudă de pe pământ din timpul Împărăției de o mie de ani sunt numite instrumente muzicale diferite (Psalmul 149 și Psalmul 150). Însă lauda comună a cetelor cerești va fi însoțită numai de **harfe**. Cântarea și harfele aparțin împreună, așa cum se vede și la ceata martirilor din Iuda (capitolul 15,2,3). Se pare că harfele au fost folosite mai des decât alte instrumente muzicale la cântarea de laudă și adorarea Domnului în Vechiul Testament, deoarece ele, în mâna unui cântăreț iscusit, permit obținerea unei armonii neobișnuite de tonuri purtătoare cu melodii liniștite și plăcute (Psalmul 33,1; 1 Cronici 25,6). Cântarea și harfele sunt deseori amintite împreună.

8. »Potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.« Cântarea de laudă preoțească (prezentată prin harfe) și slujirea preoțească (prezentată prin potire) sunt legate aici una de alta. În 2 Cronici 3 și 4 Templul și vasele sale sfinte vorbesc simbolic despre lucrurile și evenimentele din Împărăția de o mie de ani. Potirelor de aur din Templu (2 Cronici 4,22) le corespund potirele de aur din mâinile sfinților cerești. Aurul potirelor arată valoarea lor și de asemenea depune mărturie, că este o slujbă înaltă și sfântă, pentru care ele se folosesc. Cuvântul tămâie este în textul grecesc la plural și prin aceasta arată varietatea de mirosoși plăcute, o plinătate de felurite mirosoși plăcute. Tămâia sunt rugăciunile sfinților. Rugăciunea pe pământ este o lucrare de tămâiere în cer. Uneori considerăm rugăciunile noastre fără valoare, dar ele nu sunt nicidecum fără valoare. Dumnezeu prețuiește rugăciunile noastre și rugăciunile noastre de mijlocire, în felul Lui deosebit și în harul Său bogat. Ele se înalță spre El ca mirosoși de tămâie.

Dar cine sunt sfinții care se roagă și pentru care preoții cerești dovedesc atâta compasiune? La mijlocul cărții se vorbește destul de clar de o grupă de martori din mijlocul Iudeilor și păgânilor,

care va fi salvată în timpul judecăților asupra pământului (capitolul 11,3; 12,17; 13,7-10). Furia lui Satan se va dezlănțui împotriva acestora sub puterea statală dușmănoasă (înfățișată prin fiară) și puterea religioasă decăzută (antihrist), prin care Satan va lucra pe pământ. Toți acești martori vor suferi în acea săptămână îngrozitoare de șapte ani (Daniel 9,27), care va fi înaintea zorilor Împărăției de o mie de ani. Mulți vor muri ca martiri și în felul acesta își vor primi locul și partea lor în cer. Alții vor supraviețui și vor constitui nucleul locuitorilor Împărăției de o mie de ani; ei se vor bucura de venirea lui Hristos și de guvernarea dreaptă a lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu și Fiul Omului. Rugăciunile acestor sfinți sunt o lucrare de tămâiere înaintea lui Dumnezeu. Trebuie să observăm cu atenție că bătrânii nu acționează nici ca mijlocitori și nici ca apărători. Ei nici nu aduc aceste cereri înaintea lui Dumnezeu și nici nu le măresc valoarea prin intervenția lor. Bătrânii din cer sunt frații acelor suferinzi sfinți de pe pământ. De aceea ar fi ceva deosebit, dacă ei nu ar lua parte cu interes deplin la luptele și încercările de pe pământ, la care și ei înșiși au luat parte mai înainte. Dar cu toate că ei au o compasiune adâncă, ocupă o atitudine pasivă. Preotul-înger, care cu multă lucrare de tămâiere dă putere rugăciunilor sfinților, nu este o ființă creată (capitolul 8,3-4); Hristos, și numai El singur, este îndreptățit și împuternicit pentru aceasta. Numai El este Mijlocitorul (1 Timotei 2,5) și Apărătorul (Romani 8,34). Unul este Mijlocitorul, »Omul Isus Hristos«, dar noi avem doi Apărători: pe Hristos în cer și pe Duhul Sfânt, care locuiește acum și aici în noi (Romani 8,26-27).

9. »Și ei (bătrânii) cântă o cântare nouă« În cartea Geneza nu este amintită nicio cântare. Patriarhii au fost bărbați, care au avut gânduri adânci și au avut o inimă mai de grabă serioasă decât veselă. Prima cântare pe pământ are loc în Exod 15. Eliberarea și salvarea, de care a avut Israel parte (Exod 14), a fost motivul și tema atât a cântării (Exod 15,1-9) cât și a refrenului (Exod 15,21). Cântarea din acest verset este numită ca fiind nouă din cauza temei, mântuirea, care aici a fost înfăptuită nu în sens simbolic, ci efectiv; este nouă și pentru că ea este cântată în cer și totodată în seara premergătoare zilei de bucurie de o mie de ani. În Apocalipsa 4 nu găsim nici o cântare. De asemenea nu ni se spune niciunde în Scriptură că îngerii cântă cu gura. În Apocalipsa 15,3, cântarea lui Moise este legată de cântarea Mielului; ele laudă lucrările și căile Domnului cu Israel în trecut și harul Său actual în Miel și prin Miel. – „Cântarea creației în cuprinsul și extinderea ei trebuie să treacă pe planul secund față de cântarea și triumful Domnului Isus” (J.G.B.), și aceasta este cântarea nouă, a cărei temă este Mielul lui Dumnezeu învingător – o cântare care include trecutul și viitorul, crucea și domnia. Oricât de minunată ar fi fost cântarea lui Israel pe malul de răsărit al Mării Roșii, această cântare nouă este mult mai sublimă în ceea ce privește motivul care i-a dat naștere, și conținutul ei. Cei mântuiți cântă despre El și pentru El.

9. »Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea.« Este remarcabil cum prezentarea Mielului aici exclude pe toate celelalte. Când El apare ca Mielul înjunghiat, atenția cerului întreg se îndreaptă spre El. Unde este Leul din seminția lui David? Leul face loc Mielului. Ca Leu – simbol al puterii și tăriei – El va apăra interesele poporului Său Israel asuprit, și în alergarea Lui triumfătoare nu se va opri, până când triumful acestui popor nu va fi asigurat. Dar El nu exercită încă această putere, și Mielului I se cuvine toată gloria și onoarea în cer și pe pământ. Desigur în Domnul Isus sunt unite puterea leului și harul Mielului. În această cântare Mielul este personal adresat, este preamărită demnitatea Sa în descoperirea și împlinirea planurilor lui Dumnezeu. Apoi se explică, pentru ce Mielul este vrednic să îndeplinească planurile lui Dumnezeu, până la obținerea rezultatelor finale depline și minunate.

9. »Pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune.« Ca Leul din seminția lui Iuda, El acționează cu putere, dar ca Miel, El a fost înjunghiat. Împlinirea planurilor divine ale harului și gloriei sunt aici duse înapoi până la baza lor, la cruce: »Pentru că ai fost înjunghiat.« Fără cruce Hristos S-ar fi întors singur înapoi în cer, fără cruce nu ar fi nicio iertare de păcate. Crucea este faptul cel mai mareț dintre planurile veșnice și lucrul cel mai important din toate timpurile. Este fundamentul

de neclintit, pe care se bazează binecuvântările lui Israel și ale întregii creații, și de asemenea gloria Adunării și a sfinților din cer se bazează pe cruce.

Mântuirea tuturor oamenilor este o invenție a minților teologice și nu are nicio bază în Scriptură. Oferă cel mai mic sprijin locurile din Filipeni 2,10-11, Coloseni 1,20 sau Faptele Apostolilor 3,21 ca să dea câtuși de puțin impresia că toate lucrurile, toți oamenii și chiar demonii trebuie să fie mântuiți sau readuși în starea lor inițială? Noi răspundem categoric cu Nu! În Filipeni 2,10-11 se constată supunerea universului întreg sub Hristos, dar supunere nu înseamnă mântuire. În Coloseni 1,20 împăcarea se limitează la toate lucrurile (nu la oameni) din cer și de pe pământ, cele de sub pământ nu sunt amintite. Faptele Apostolilor 3,21 se referă la mărturia profetică cu privire la plinătatea binecuvântărilor din Împărăția de o mie de ani și vorbește de reinstaurarea tuturor *lucrurilor*. Dar, în loc să vestească mântuirea tuturor oamenilor, profeții vechiului legământ contrazic categoric acest gând (Daniel 12,2; Isaia 66,24). Și cum sună mărturia serioasă a vizionarului de pe insula Patmos (Apocalipsa 19,19-21; 20,7-15)? Nu există o mântuire a întregii omeniri, ci numai a oamenilor din ea. Hristos ca Miel a răscumpărat totul. O cumpărare are ca rezultat schimbarea *proprietarului*. Prin aceasta El a obținut dreptul legal asupra a tot și toate. Dar gândul aici este, că El a răscumpărat oameni pentru Dumnezeu din mijlocul celorlalți cu prețul nespus de mare al sângelui Său. Aceștia sunt acum proprietate a Sa, ei îi aparțin. Mântuirea, în contrast cu cumpărarea, este întotdeauna personală și are ca urmare schimbarea *poziției*. Aceia, care odinioară erau dușmani, sunt acum împăcați cu Dumnezeu, și apostolul scrie: »Și nu numai atât, dar ne și laudăm în Dumnezeu« (Romani 5,11). Aceasta este poziția morală cea mai înaltă, în care poate o creatură să fie așezată. Mântuirea lui Israel a avut loc odinioară prin tărie și putere (Exod 15,13; Psalmul 106,8-10), mântuirea de păcat are loc prin sângele Său (1 Petru 1,18-19; Romani 3,24-25). Împărțirea oamenilor se face aici, ca și în alte locuri, prin folosirea numărului semnificativ patru, »din orice seminție și limbă și popor și națiune«. Din aceștia adună Dumnezeu un popor pentru Sine.

10. »Și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți peste pământ!« Bătrânii preamăresc și înalță în cântarea nouă vrednicia și lucrarea înfăptuită de Miel, precum și rezultatele acestei lucrări. În timp ce ei Îl contemplă, se uită pe sine și vorbesc la persoana a treia: »Și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și (*ei*) vor împărăți peste pământ!« Ei înșiși aparțineau aceluia, care au fost răscumpărați și care au fost înălțați la această demnitate. Dar cu privire la ei înșiși, ei au ajuns complet la odihnă și nu se gândesc la ei înșiși, ci la ceilalți mântuiți, care după răpirea Adunării vor fi martori ai lui Dumnezeu pe pământ. Lucrarea lor preoțească are loc cu privire la alții, și astfel ei aici, în cântarea nouă, se gândesc la mântuiții, care atunci vor fi încă în încercări și luptă pe pământ. Cuvintele »i-ai făcut împărați și preoți« arată demnitatea lor împărătească și o apropiere preoțească și intimitate. În încheiere ei cântă și spun: »și (*ei*) vor împărăți peste pământ«. În perioada timpului de binecuvântare al Împărăției care va veni, Ierusalimul va fi reședința pe pământ (Ieremia 3,17), și poporul Iudeu, care atunci va fi constituit numai din mântuiți, va fi cap peste toate națiunile (Psalmul 47; Isaia 52,1-10). Sfinții cerești însă »vor împărăți peste pământ«, dar nu *pe* pământ. Împărăția Fiului și Împărăția Tatălui (Matei 13,41,43) sunt domenii diferite ale binecuvântărilor, prima este domeniul pământesc, cea de-a doua este domeniul ceresc. Toți sfinții care au adormit în Domnul, împreună cu aceia care vor fi transformați la venirea Domnului (1 Tesaloniceni 4,15; 1 Corinteni 15,51-52), vor împărăți peste pământ într-o legătură fericită cu Hristos. Ei nu sunt supușii împărăției, ci ei sunt împărații; în Apocalipsa 20,4-6 ei sunt văzuți în numărul lor deplin, toți cei care atunci vor împărăți împreună cu Hristos. Guvernarea noastră împreună cu El va avea același caracter ca și guvernarea Lui, care este caracterizată prin legătura între puterea împărătească și harul preoțesc, așa cum se exprimă în Zaharia 6,13: »El va fi Preot pe tronul Său«.

Preamărirea adusă de toate creaturile

11-14. »Și am văzut și am auzit glas de îngeri mulți de jur-împrejurul tronului și al făpturilor vii și al bătrânilor; și numărul lor era zeci de mii de zeci de mii și mii de mii, spunând cu glas tare: „Vrednic este Mielul cel înjunghiat să primească puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare!” Și pe orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele le-am auzit spunând: „A Celui care șade pe tron și a Mielului fie binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea, în vecii vecilor!” Și cele patru făpturi vii spuneau: „Amin!”; și bătrânii s-au prosternat și s-au închinat.« Expresiile »am văzut« și »am auzit« arată atenția încordată a vizionarului³. Apariția îngerilor pe scena cerească și locul pe care ei îl ocupă aici sunt foarte remarcabile. Îngerii au vestit odinioară nașterea lui Isus și au lăudat pe Dumnezeu cu cuvinte care sunt păstrate pentru veșnicie (Luca 2,8-14); când mai târziu Domnul a fost în întunericul grădinii Ghetsimani și umbrele întunecate ale crucii și ale paharului amar apăsau pe sufletul Lui, I-a apărut un înger, care L-a întărit (Luca 22,43); doi îngeri au confirmat învierea Lui (Ioan 20,12-13; Matei 28,2-6) și doi îngeri au confirmat înălțarea Sa și revenirea Sa (Faptele Apostolilor 1,10-11). Când El S-a reîntors în patria Lui cerească, s-au împlinit cuvintele »văzut de îngeri« (1 Timotei 3,16). Tot adevărul creștin este pentru toate oștirile cerești subiectul intereselor lor, pe care încearcă să-l cerceteze (1 Petru 1,12). Este bucuria lor, să slujească acum acelora care vor moșteni mântuirea (Evrei 1,14), așa cum va fi bucuria lor, în veșnicie să stea la dispoziția lor (Apocalipsa 21,12). În cete nenumărate vor însoți pe Domnul la intrarea lui triumfală în lume (Matei 25,31; Evrei 1,6). Despre îngeri nu se spune însă că iubesc, sau că sunt iubiți.

Punctul central este Mielul înjunghiat, de jur-împrejurul tronului sunt făpturile vii și bătrânii, sau cei mântuiți, și în jurul acestora îngerii constituie cercul *exterior*. Numărul lor imens nu mai este intuitiv pentru om (vezi și Daniel 7,10). Oștirile de îngeri răspund la cântarea nouă a celor mântuiți, *spunând*, în timp ce bătrânii *cântă*. În aceasta este mai mult decât o diferență neînsemnată, căci, cu toate că îngerii cunosc pe Miel, ei nu pot spune, că El a fost înjunghiat pentru *ei*. Noi Îl cunoaștem într-un fel personal mult mai profund, mai cuprinzător decât îngerii. El a murit pentru noi, nu pentru ei, de aici vine diferența: noi cântăm, ei vorbesc. Despre îngeri nu se spune niciodată, că ei cântă. Să observăm de asemenea, că în cântarea lor bătrânii se adresează direct Mielului, în timp ce îngerii, corespunzător poziției și slujbei lor, vorbesc despre El într-un fel mai puțin intim. Încă o dată: cei mântuiți *Îi* cântă, îngerii vorbesc *despre* El. Cu toate acestea preamărirea impunătoare adusă de oștirea îngerilor este grandioasă. Armonia nu este influențată de niciun dezacord. Ei Îi atribuie un număr complet (șapte) de calități⁴, așa cum o fac și în capitolul 7,12. Însă aici ei vorbesc despre Mielul înjunghiat și în capitolul 7,12 despre »Dumnezeul nostru«, despre Dumnezeuul îngerilor și al oamenilor. Ordinea, în care este numită fiecare expresie în cele două preamăriri aduse de îngeri, este diferită. În afară de aceasta bogăția nu este numită în capitolul 7 și în locul ei este numită mulțumirea. Cele șapte cuvinte »*puterea și bogății și înțelepciune și tărie și onoare și glorie și binecuvântare*« sunt împreună expresia cea mai înaltă și mai desăvârșită a ceea ce o creatură poate să aducă. Ele reprezintă preamărirea deplină și desăvârșită adusă de cea mai înaltă ființă creată de Dumnezeu.

³ La sfârșitul cărții Apocalipsa (capitolul 22,8) Ioan asigură, că el »a văzut aceste lucruri și a auzit«. Prin aceasta avem mărturia personală decisivă a apostolului, că el a văzut efectiv aceste viziuni și a auzit efectiv glasurile diferite și zgomotele.

⁴ *Puterea* stă aici pe locul întâi, deoarece împrejurările necesită exercitarea imediată a acestei puteri. Lui Îi este atribuită puterea în sensul cel mai larg și cuprinzător. *Bogăției* Lui îi aparțin toate comorile din univers, toate valorile morale și materiale. *Înțelepciunea* Lui se recunoaște în toate lucrările și căile lui Dumnezeu. *Tăria* este însușirea pe care o are cineva, prin care este făcut capabil să execute ce și-a propus. *Onoarea* înseamnă aici, că Mielul este vrednic să primească orice semn al recunoașterii și omagierii publice. *Gloria* se referă la prezentarea publică a trăsăturilor de caracter morale, care caracterizează numai pe Miel. *Binecuvântarea*, care se cuvine Mielului, cuprinde orice beatitudine, fericire și bucurie în orice privință.

Fluviul deplin al laudei nu este epuizat prin aceasta. El crește în putere și plinătate, până cuprinde universul întreg. »Orice făptură care este în cer și pe pământ și sub pământ și pe mare și pe toate cele din ele«, orice făptură din universul imens, din toate părțile lui, se alătură. Celui veșnic de pe tronul Său și Mielului se aduce adorare din partea tuturor creaturilor. Preamărirea *împătrită* - »binecuvântarea și onoarea și gloria și puterea« - arată că întreaga *creație* aduce această laudă dintr-o pornire launtrică; și ce se exprimă prin aceasta va fi și va rămâne veșnic valabil - »în vecii vecilor«.

Cele patru făpturi vii rostesc Amin-ul lor la aceasta, și bătrânii se prosternă din nou și se închină. Dacă am ajuns la sfârșit cu studiul acestei secțiuni deosebit de prețioase a revelației divine, dorim să atragem atenția încă o dată, că cântarea nouă și adorarea descrisă aici sunt încă viitoare. Ceea ce va împlini în Împărăția de o mie de ani și în veșnicie ne este făcut cunoscut aici și este privit ca și cum ar fi avut loc deja. De aceea în general se folosesc verbe la timpul trecut. – Mielul înjunghiat este punctul central, în jurul căruia sunt adunați toți. În Persoana Sa avem garanția sigură pentru împlinirea minunată a planurilor lui Dumnezeu. De aceea credința strigă triumfătoare, înainte chiar ca lucrarea să fie împlinită: »S-a împlinit!«